

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

2014/1

Tűzrevalót adtunk

Új kályha a kalyibába

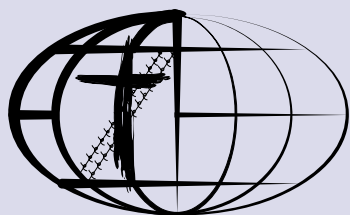
Küldetésben leprások közt

Ezeregyszáz boldog pillanat

Harc a hajléktalansággal

Emeletes ágy

KELET-EURÓPA MISSZIÓ

IMPRESSZUM

A Kelet-Európa Misszió Alapítvány hírlevele

Felelős kiadó:

Kelet-Európa Misszió Alapítvány

Szerkesztő: Fekete Imréné

Tördelő: Bolla Zoltán

A Kelet-Európa Misszió egy keresztény karitatív szervezet, amely Magyarországon 1992 júliusa óta működik alapítványi formában. Munkánk felekezeti alapokon nyugszik. Célunk Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése bármilyen úton, amely előttünk megnyílik. Arra is törekszünk, hogy a szükségben levőket gyakorlati és anyagi segítségben részesítsük. Munkánkat kizárólag hit által végezzük, anyagi forrásaink szabad akaratból történő adományokból származnak.

Hírlevelünket díjmentesen küldjük meg minden érdeklődőnek.

A pénzadományokat az alább megadott bankszámlaszámokra lehet elküldeni:

Kereskedelmi és Hitelbank Zrt.:

10200847-32413511-00000000

Örkényi Takarékszövetkezet:

65500044-30060795-54000010

Adószámunk: 18012594-1-13

Címünk: 2365 Inárcs, Szőlőhegy 1.

Levélcímkünk: 2365 Inárcs, Pf. 26.

E-mail:

info@misszio.eu

erzsebet.fekete@misszio.eu

Honlap:

www.misszio.eu

www.facebook.com/misszio

Telefon: (+36 29) 570-010

Fax: (+36 29) 570-012

Levél az Olvasóhoz

Maradj velünk!

„Azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már. Bement hát, hogy velük maradjon.” (Lukács 24,29)

Húsvét vasárnapján történt, úgy estefelé. Két tanítvány Jeruzsálemből a tizenegy kilométerre fekvő Emmausba indult. Útközben az Úrról és az elmúlt napok számukra érthetetlen eseményeiről beszélgettek. Miközben töprengtek és vitakoztak egymással, Jézus melléjük szegődött, és velük tartott. A közelmúltban átélt történések viszont annyira megzavarták a látásukat, hogy nem ismerték fel Őt. Hogy bekapcsolódjon a társalgásba, Jézus megkérdezte a két töprengő tanítványt: „Miről beszélgettek egymással útközben?”, „Miért szomorkodtok?”, „Mi történt?”

Az egyik tanítvány, éspedig Kleopás, először csak egy kérdéssel válaszolt: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?”

Jogosan mondhatnánk, egyáltalán miért tesz fel kérdéseket Jézus, miközben úgymint mindent tud, azt is, miről beszélnek. Hisz meg van írva: „Mikor még nyelvemem sincs a szó, immár egészen érted Uram!” (Zsolt 139, 4). Azt gondolom, hogy kérdéseivel Jézus bátorítani akarta a két elkeseredett tanítványt, hogy beszéljék ki magukból mindazt, ami elsomorítja őket. Tudta, hogy ha utat engednek a szomorúságuknak, megkönnyebbülnek, és vigasztalásukat szolgálja, ha meghallgatja őket. De Ő ennél többre vágyott.

A kérdezgetésnek meglelt az eredménye: a tanítványok megnyíltak és kiöntötték a szívüket, a füstbement reménységet, ami miatt oly mélyen bánkódtak. Bár veszélyes idők jártak Krisztus követőire, Kleopás gyanakvás nélkül, készségesen elmondja mindazt, amit tud, nem sejtve, hogy pár perc múlva ő kap isteni eligazítást Attól, Aki mindent tud. Ők Izrael felszabadítását várták a názareti Jézustól, Aki Isten hatalmas prófétája volt és sok csodát tett az egész nép előtt. Abban reménykedtek, hogy Ő lesz az, aki újra felemeli Dávid trónját, és helyreállít mindent. De nem ez történt. Izrael főemberei átadták halálos ítéletre, majd keresztre feszítették Őt. Jézus meghalt, és Vele együtt oda lett minden reménységük, még a hitük is.

Jézus nem hagyja válasz nélkül, kétségek közt gyötrődni a tanítványokat. Először megfeddi őket, amiért nem értették meg a Názareti Jézus küldetését, és hogy nem hitték el a próféciákat, amelyekben Isten előre kijelentette, hogy Krisztus meghal és feltámad. De nem hittek azoknak az asszonyoknak és tanítványoknak sem, akik aznap kora hajnalban az üres

sírtól visszatérve arról tanúskodtak, hogy Ő él. Aztán elmagyarázta nekik a prófétai kijelentéseket, melyek Rá vonatkoznak: „Vajon nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az Ő dicsőségébe?” (Lk 24,26).

Miközben Jézus feltárta előttük az Igét, lassan-lassan megnyílt az értelmük, de még mindig nem ismerték fel Őt. Amikor a faluhoz érkeztek, bár Jézus szívesen időzött volna még velük, úgy tett, mintha tovább akarna menni. Tőlük akarta hallani a kérést: „Maradj velünk... a nap is lehanyatlott!”

Hevesen dobogott a tanítványok szíve, amikor Jézus letelepedett velük az asztalhoz, megtörte a kenyeret, ők pedig felismerték a Mestert! „Hát nem lángolt a szívünk – mondták –, amikor beszélt az úton, és kifejtette az Írásokat?” Most már nem volt semmi kétségük: Ő az, Aki meghalt és feltámadt. Örömeben a két tanítvány visszasietett Jeruzsálembé, hogy bizonyosságot tegyen mindarról, amit látott és hallott.

Az életünk során a gondok, a megpróbáltatások a mi szívünket is megterhelik. Ilyenkor kérdések özöne borít el bennünket, és nem értjük az Urat. A bezárkózás, az elkülönülés nem old meg semmit. Keressünk egy együtterző testvért, aki Isten jelenlétében tanácsot, vigaszt nyújthat! Egy megértő társal való beszélgetés az egyik legjobb orvosság a szomorúság ellen. Jól tesszük, ha Istennel beszélgetünk és Igéjéről elmélkedünk. Ezalatt Ő mellénk szegődik, egészen közel jön hozzánk vigasztalásával. Isten öröme leli abban, ha feltárjuk előtte megoldhatatlannak látszó gondjainkat, a nagyokat és a kicsiket egyaránt. Neki fontosak a jelentéktelennek tűnő bajaink is, melyek nagyra nőhetnek, ha nem vesszük Hozzá, ha nem Nála keressük a megoldást. Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ma is arra vágyik, hogy közösségekben legyen velünk. Hív és bátorít bennünket: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28). Hívjuk be Őt az otthonunkba és minden élethelyzetünkbe: Gyere, térj be hozzánk, és maradj mindig velünk!

Fekete Imre
misszióvezető

Tűzrevalót adtunk

Az elmúlt téli hónapokban a Kelet-Európa Misszió tűzifaakciója keretében ismét lehetőségünk nyílt segíteni olyan embereken, családokon, akiknek nehézséget okozott a tüzelő beszerzése.

István tűzoltó őrmester volt, most rokkantnyugdíjas. Sok évvel ezelőtt egyik munkája során egy borzalmas vegyi balesetben segédkezett társaival együtt. Két héttel a történetek után megbetegedett, súlyos tünetekkel kórházba került. A vegyi balesetben a kármentés során a szervezete olyan mérgezést szenvedett, amiből nem tudják meggyógyítani, csak tüneti kezelést kaphat. István jelenleg kevéske rokkantnyugdíjából éldegél egy faluban, fizikai munkát nem képes végezni. Így aztán a kapott tűzifaszállítmány számára hatalmas segítség volt. Amikor a tűzifa átadását követően imádkoztunk Istvánért, azt mondta: az ima legalább olyan sokat jelentett számára, mint a tűzifa.

Valika tizenéves kislánya 80 százalékos

gerincferdüléssel született. A négyévi gyógytorna és úszás ellenére az állapota csak romlott. Mivel ez a fajta gerincferdülés nagyon erőszakos, csak műtéti beavatkozások sorozatával enyhíthető. Többször meg kellett tenni a borsodi kis faluból a hosszú utat Pécsig, majd Debrecenig, ahol a kislányt műtötték. Ezeket az utakat a Kelet-Európa Misszió bonyolította, így kerültünk közelebbi kapcsolatba a családdal. Az édesanya gyermeke ápolása miatt ritkán tud munkát vállalni, ezért minden támogatást örömmel fogadnak. Decemberben tűzifát és élelmiszersegélyt kaptak.

Gábor és Katalin egy észak-magyarországi kis faluban élnek fogyatékos gyermekükkel együtt. Gábor minimálbérért dolgozik egy gyárban, Katalin epilepsziás. Gyermekük dongalábbal született, emiatt folyamatosan

Katalinnak és Gábornak nagy örömet okoztunk a tűzifával

műtétekre viszik Budapestre. A család anyagi helyzete igen nehéz, mert a gyermek orvosi kezelései felemésztik minden pénzüket, így a téli tüzelő beszerzése csaknem lehetetlen volt számukra. A kisteherautóval érkező rakomány nagy örömet okozott Gábornak és Katalinnak. Egy Bibliával is megajándékoztuk őket; a most már meleg szobában Isten Igéje a lelküket is felmelegítheti.

Sytka

Új kályha a kalyibába

Domboldalban gerendakunyhó, benne egy ágy, rozzant szekrény, asztal és egy lyukas kályha. Ilyen körülmények közt ismertük meg Gábor Levente családját: négy kisgyermek az édesapjával, édesanya nélkül. A családot nagy tragédia érte két évvel ezelőtt, amikor is az öthónapos terhes édesanyát elgázolta egy teherautó, és a gázolás következtében életét vesztette.

Egy év elteltével ismét meglátogattuk őket a székelyföldi Alsóboldogfalván. Annak ellenére, hogy rég találkoztunk, igyekeztünk tartani a kapcsolatot helyi barátainkon keresztül, akikről értesültünk a család aktuális lelki állapotáról és anyagi helyzetéről. Szükségeiket ismerve egy új kályhával, kiegészítőkkel, élelmiszersomaggal és némi gyermekruhával felpakolva érkezünk meg a család kalyibájához.

A Gábor család alig tíz négyzetméteres kunyhójában az utóbbi évben annyi változás történt, hogy a házikó előszobájába beköltöztek Levente szülei, hogy segítsenek a gyerekek nevelésében, amíg édesapjuk dolgozik. Levente egy gazda juhait pásztorolja, szabadidejében pedig láncfűrészeket javít – ezért vittem számára kiegészítőket. A szorgalma és talpraesettsége tiszteletreméltó, már saját juhait is vannak, és egy ló is áll az istállóban.

Az új kályhának nagyon megörültek az iskolából és óvodából hazatérő gyerekek, és mindegyiküknek jutott új ruhácska és cipő is.

Volt időnk lelki dolgokról beszélgetni Leventével, aki nehezen dolgozza fel felesége és gyermeke elvesztését, de örömmel tapasztalja Isten jóságát az általunk kézbesített adományokon keresztül. A nagymama megindultan hálálkodott a kapott javakért. Azt kértem tőle, hogy minden alkalommal, amikor tüzet gyújt, adjon hálát Istennek az Ő gondviseléséért. Remélem, hogy Levente és a családja nem csak akkor tapasztalja meg Isten jóságát, amikor valaki ajándékkal zörget kunyhójuk ajtaján, hanem az evangélium világossága hamar rádöbbeníti őket, hogy Isten jóságának legerőteljesebb bizonyítéka Jézus Krisztus keresztalála.

Németh Róbert

Megérkezett az új kályha

Küldetésben leprások közt

Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) idén kihirdette, hogy világviszonylatban évente 240 000 új leprás beteget regisztrálnak. Tehát, a lepra nem tűnt el. Bár nincsenek szűrővizsgálatok, Oroszországban és Ukrajnában egyre több a leprás megbetegedés. Orosz leprakutató orvosok elmondták, hogy a lepra nem gyógyítható, hanem csak tünetmentessé tehető és terjedése fékezhető. Ezzel magyarázható az a tény, hogy Oroszországban a legtöbb fiatalok, több éves kezelés után egészségesnek nyilvánított beteg esetében tíz-húsz év elteltével, a betegség sokkal nagyobb romboló hatással kiújul.

Szervezőként és résztvevőként 2003 óta harmincöt olyan missziós úton vettem részt, amelyek során oroszországi és ukrainai lepratelepeket látogattunk meg. Legutóbbi utazásunk 2013. október 5-én kezdődött és november 2-án ért véget. Két munkatársammal, Dankó Józseffel és Tót Gáborral, akikkel együtt szolgálunk a Kelet-Európa Misszióban, elindultunk vonattal Odessza irányába, hogy meglátogassuk a kucsurgáni lepratelepet, és szolgáljunk az ott élő testvéreink felé. Mintegy húsz órai utazás után

érkeztünk Kucsurgánba. A betegek rettenetes körülmények között élnek itt napjaikat. Fűtés nincs, villanymelegítőkkal alkalomszerűen melegszenek, mert a hálózat nem bírja a folyamatos terhelést. Élelmiszert vásároltunk a betegek számára, amit személyesen adtunk át nekik. Nagyon hálásak voltak, hogy az évek múlásával nem feledkeztünk el róluk. Ahányszor csak találkoztunk velük, kiöntik a lelküket, mi pedig buzdítjuk őket, s ami a legfőbb: imádkozunk értük.

Egyik betegünk elmondta, hogy a lepra az egész életét tönkretette. 18 évesen, sorkatonai szolgálatot teljesítve fedezték fel nála a kórt, ezt követően azonnal a telepre került. Hamarosan tünetmentessé vált és hazatérhetett. A fiatalember rövidesen megházasodott, ám betegsége kiújult. El kellett hagynia szeretett feleségét és visszakerült a telepre. A kezeléseket után „egészségesen” ismét hazatérhetett, új házasságot kötött, ám az eset megisméltódott. Eddig háromszor, reménykedve, szerelmesen kötött házasságot.

A telepen kívül is sok ismerőst látogattunk meg, akikért szintén imádkoztunk, és élelmiszert adtunk nekik is. Meghívtak bennünket a szomszéd falu protestáns gyülekezetének istentiszteletére, ahol Isten Igéjét hirdettük.

Mivel Dankó Józsinak nem sikerült Oroszországba vízumot kapnia, Tót Gáborral Kucsurgánból hazatért, én pedig két munkácsi munkatársammal, akik itt csatlakoztak hozzám, Miskulinec Iván pásztorral és Hávrijluk Mikolával folytattam a küldetést.

Október 12-én kora hajnalban visszamentünk Odesszába, ahonnan busszal mentünk tovább az oroszországi Krásznodár felé. Éjfélkor érkeztünk az orosz határhoz. Az ukrán oldalon hamar átengedtek, az orosz oldalon viszont nagyon kemény ellenőrzés volt. Kutyákkal szimatoltatták, majd átvilágították a táskáinkat. 22 óra utazás után megérkeztünk Krásznodárba. Betерeltek

bennünket a magas kerítéssel körülrárt buszpályaudvar épületébe, ahova csak egyetlen keskeny ajtón keresztül lehet bejutni. Itt átvilágítják az utasokat, kutyás rendőrök vizsgálják, nincs-e valakinél robbanószer. A hangosbemondó három percenként terrorveszélyre figyelmeztet.

Innen másfél óra múlva Holmszkij községbe érkeztünk, ahonnan csak taxival tudtuk megközelíteni a kaukázusi erdőkből található Szinyegorszki lepratelepet. A hosszú utazás alatt aludni nemigen tudtunk, így alaposan kimerültünk. Nagyon vártam már azt a pillanatot, amikor letehetem a fejem a párnára, s aludhatok. Sajnos nem így történt. Annak ellenére, hogy a telep vezetői felé jeleztük, hogy érkezünk, a telep főorvosa, Filátov Vlagyimir Petrovics az utolsó pillanatban üzent, hogy ne engedjenek be minket a telepre, szállást se adjanak nekünk, mert ukrainiak vagyunk, s az ukránok Oroszország ellenségei. A nővérek a parancs szerint elkergették bennünket, mint a kutyákat. Pedig jól ismertek minket, korábban már többször voltunk itt, segílyt is osztottunk ezen a telepen, és rendszeresen elszállásoltak bennünket. Tanácstalanok voltunk, így aztán imádkoztunk. Kisvártatva segítséget kaptunk; a nővérek eligazítottak bennünket egy a falu szélén élő idős, vendégszerető asszonyhoz. Kiderült, hogy vendéglátónk szintén ukrainai, Csernobilből származik, az atomreaktor robbanása miatt menekült ide, és a kaukázusi tiszta levegőnek köszönhetően maradt életben.

Másnap találkoztunk a főorvos helyettesével, Nágornájá Máriná Georgijevnával, őt is ismertük már korábbról. Ő megengedte, hogy bejárjunk a lepratelepre, és szolgáljunk

A hétéves Viktória a lepratelepen született; most tanul járni

Leonárd az idős Mária Ivanovna társaságában, aki egész életében leprás betegeket gyógyított

a betegek felé. Minden időnket a betegek látogatásával, a velük való imádkozással és az anyagi segítségnyújtással töltöttük. Örültek a betegek, hogy nem ijedtünk meg a főorvos tiltásától, mi pedig hálásak voltunk, hogy bizonyosságot tehetünk Isten szeretetéről betegeknek, nővéreknek és gondozóknak egyaránt. A házigazdánk is teljes bátorsággal beszéltünk a bennünk lévő reménységről. A házigazda veje sírva mondta el, hogy szégyelli magát Isten előtt, azt látva, hogy mi több mint kétezer kilométert tettünk meg a leprásokért, ő pedig már tizenöt éve itt él egy kilométerre a leprateleptől, de még soha nem látogatta meg őket. Isten szeretete munkálkodott közöttünk.

Október 16-án éjfél előtt indultunk tovább a 660 kilométerre levő észak-kaukázusi Pjatyigorszkba, majd onnan az 50 kilométerre fekvő Tyerszkij lepratelepre. Pjatyigorszkból semmilyen tömegközlekedés nincs a telep felé, ezért taxival mentünk tovább. A taxis nem tudta hol van Tyerszkij, így aztán útközben többször is eltévedt. Amikor a taxis megtudta, hogy egy lepratelepre értünk, megijedt és azonnal elhajtott.

Ezen a telepen a főorvos, a helyettese, a nővérek és a gondozók nagy tisztelettel és szeretettel fogadtak bennünket. Érkezésünkkor azonnal étellel kínáltak, szállást adtak. Október 17-én érkezünk ide, és október 23-ig szolgáltunk itt, a betegeknek 35 élelmiszersomagot osztottunk szét. Anyagi támogatást is adtunk nekik gyógyszerre, lábműtetre, lábprotézis javítására. Szobáról szobára látogattuk a betegeket, és lelkipozítottuk őket. Az orvosok külön megköszönték a szolgálatunkat, mert megtapasztalták, hogy ottlétünk alatt a betegek lelkileg feltöltődtek. Úgy az orvosok, mint a betegek azt kérték, hogy mondjam el azoknak, akik támogatták ezt a missziós

utat, hogy nagyon jó ügyet szolgálnak. Valójában ezt az örömet és hálát nem lehet szavakkal kifejezni. A betegeket a rokonaik megvetik, szégyellik őket, de mi Isten szeretetével megyünk hozzájuk.

Egyik nap bementünk a Tyerszkij teleptől 20 kilométerre levő Georgijevszkbe vásárolni. A rendőrök a buszállomás mellett igazoltattak bennünket majd bevitték egy rendőrszobaként szolgáló fabódéba. Miután megnézték a személyi igazolványomat, levették velem a felsőruházatomat, cipőmet. Megszámolták a pénzemet, megnézték minden papírt, ami nálam volt. Mondtam nekik, hogy lelkész vagyok, de őket ez nem érdekelte. A másik két munkatársam a rendőri bódén kívül állva imádkozott. Miután semmi gyanúsat nem találtak nálam, újra felöltözhettem, visszaadták a holmimat, majd behívták a társaimat, és őket is átvizsgálták. Fél óra múlva elengedtek bennünket. Megköszöntük Istennek a szabadságunkat.

Október 23-án a telep mentőautója kivitt minket Georgijevszk buszállomására. Kértük a telep sofőrjét, hogy várjon, míg felszállunk a buszra, nehogy a rendőrök újra ellenőrizni kezdjenek bennünket. Csecsenföld mellett utaztunk, Dagesztánon és Kalmükföldön keresztül. A rendőrök négyszer állították meg a buszt, mindannyiszor az összes üzbeget utast kizavarták a buszból, majd fél óra múlva visszaengedték őket, persze pénzért. Minket, ukrán állampolgárokat nem bántottak. Kalmükföldön áthaladva a dermesztő hideg jégvirágot rajzolt a busz ablakaira. Igencsak fáztunk, és nagyon örültünk, amikor végre megérkeztünk Asztrahánba, s a lepratelepen meleg, jól befűtött szobát kaptunk szállásként.

Az 530 000 lakosú Asztrahán a Volga legalsó szakasza mentén, a Volga-delta közelében terül el. Ez az egyetlen hely, ahol a lepratelep a városon belül található. Az utóbbi 70 évben a lakosság számára viszonyítva itt regisztrálták a legtöbb leprás beteget. Asztrahánban a lepratelep egyben 65 éve kutatóintézet is. A főorvos, Dujko Viktor, és helyettese, Cemba Vjacseszláv, nagyon nagy szeretettel fogadtak bennünket. Itt jelenleg 40 beteg él, többnyire nagyon gyenge egészségi állapotban. Akik felerősödnek, azokat a városban állami lakásokba helyezik el. A főorvos azt kérte, hogy élelmiszersegély helyett pénzzadománnyal támogassuk az intézetet. Teljesítettük kérését, és emellett néhány betegnek gyógyszerre anyagi támogatást adtunk. Ezen a telepen is tartottunk istentiszteletet, ahol a betegek és orvosok együtt hallgatták

Leprás beteg
Kucsurgánban

az üzenetet. Munkatársaimmal meglátogattunk minden beteget a szobáikban, és imádkoztunk értük. Különös kegyelem volt, hogy az Asztrahánban töltött hat nap alatt a legtöbb orvosnak és dolgozónak személyesen is tudtunk beszélni az evangéliumról. Több orvos elmondta, hogy örömet, megnyugvást vittünk szolgálataink által stresszel teljes életükbe.

Október 28-án reggel indultunk az ötödik telepre, a leprások szigetére, a Volga deltájában található 75 kilométerre lévő Vosztocsnijba. Asztrahán egyik bevásárló központjában jó sok élelmiszert vásároltunk a szigeten élő leprás beteg családok számára. Az asztraháni lepratelep járművével utaztunk a szigetre, és a főorvos helyettese elkísért bennünket. Húsz évvel ezelőtt a szigeten 200 leprás élt, ma már csak ennek a töredéke. A sziget egy sivatag; semmi nem nő itt, ha nincs locsolás. A tehének naponta mindössze öt liter tejet adnak, mert nincs mit enniük. Valamikor sok volt itt a hal, de mára már kipusztult a halállomány.

A szigeten a betegek már nagyon vártak bennünket, jól emlékeztek ránk. Kilenc családnak élelmiszercsomagot adtunk át. Hálásak voltak, hogy meglátogattuk őket, és imádkoztunk értük.

Október 28-án este visszatértünk Asztrahánba. Küldetésünk lassan a befejező szakaszához érkezett. Indulás előtt még szétszöttünk a telepen 50 Újszövetséget, amelyeket a helyi Gedeon Társaságtól kaptunk. Meghitt és egyben nehéz búcsút vettünk a tábor lakóitól és személyzetétől. A telep mentőautója vitt ki minket október 30-án a buszállomásra. Egy 73 órás utazás után november 2-án este értünk haza. A missziós út összesen 28 napig tartott, ez idő alatt 7 200 kilométert tettünk meg. Isten kegyelme végig velünk volt.

Hánykovic Leonárd, Szolyva, Kárpátalja

Ezeregyszáz boldog pillanat

Noha már több mint három hónapja magunk mögött hagytuk a karácsonyt, néhány percre érdemes visszatekinteni arra, milyen nagy boldogságot okoztak kicsiknek és nagyoknak azok a cipősdobozos ajándécsomagok, amelyeket jóindulatú támogatóknak köszönhetően kaphattak.

Nikolett olyan családban él, ahol az édesapa egyedül neveli három gyermekét. Bérelt lakásban laknak, szerény körülmények között, és bármennyire is igyekeznek az apuka, hogy megteremtse a jó családi légkört, a gyermekek mégis szomorúak. Édesanyjuk ugyanis egyáltalán nem törődik velük, még karácsonykor sem látogatja meg őket. Nem nehéz elképzelni mekkora örömet okozott az a néhány szépen becsomagolt cipősdoboz, mely tele játékkal, édességgel és ruhaneművel lelki üzenetet is tolmácsolt: „fontos vagy Istennek, Aki szeret téged”.

Persze Nikolett csak egyetlen példa. Rajta kívül több száz olyan gyermekhez sikerült eljutni a karácsonyi ünnepek során, akik hozzá hasonlóan nehéz helyzetben élnek, és sokuknak az egyetlen karácsonyi ajándék az a cipősdoboz volt, amit a Kelet-Európa Misszió akciójában kaptak.

Akadott olyan helyszín, ahol rendezvény keretében kerültek a csomagok a boldog gyerekek kezébe. Egy kecskeméti gyülekezetben egy látványos színdarab megtekintése után mintegy 80 cipősdoboz találta meg gazdáját, akik mind szegénységben élő nagycsaládokból érkeztek, illetve a községhez tartoztak. Helyi munkatársunk az eseményt követően még 24 ajándécsomagot vitt házhoz olyan gyerekeknek, akiknek a karácsony egyébként nem az ajándékozásról szól: annak is örülnek, ha étel kerül az

asztalra, a luxusnak számító játékra a szüleiknek már nem marad pénzük.

A Kiskunfélegyházi Fogyatékkal Élők Nappali Intézményében negyvenhat sérült embertársunk adott igényes karácsonyi műsort. Mindegyikük fogyatékkal él, értelmileg és mozgásában is sérült – ennek ellenére képesek mély tartalmú szövegeket és komplexebb műsort megtanulni és előadni. Noha felnőtt emberek, gondolkodásukban és érzélemlágyukban gyermekek, akik mindennek képesek örülni: ragaszkodó szeretetük magyarázata éppen a születésük óta érzett elutasítás és szeretethiány. A karácsonyi ajándékozás alkalmával azonban sok szeretetet kaptak a csomagok mellé. A rendezvényen a helyi polgármester, a Tesco Hipermarket két vezetője és a Fornetti Kft. igazgatója is jelen volt.

Más nehézségekkel küzdenek az erdélyi Szakas nevű falu egyik árvaházában lakó gyermekek. Az intézményt családi típusú otthonnak nevezik, melyben jelenleg tizenhárom gyermek lakik. Ennek ellenére az intézmény otthont nem, csak a fizikai védelmet biztosítja számukra. Ahogy helyi munkatársunk fogalmazott, „hiába van jó meleg, és készül palacsinta a paszulyleves után, a nevelők egyike sem szereti anyai szeretettel a gyerekeket”. Szeretetre pedig nagy szükségük van. Így aztán a cipősdobozok kiosztása mellett sok szó esett Isten kegyelméről, a karácsony lényegéről, Jézus gondoskodó szeretetéről, melynek

Rozália nyolc gyermekével

köszönhetőek a csomagok is.

A Misszió mintegy ezeregyszáz csomagot juttatott el munkatársain és partnereinek keresztül a rászorulóknak, így megédesítve számukra a karácsonyi ünnepet. Egy kisgyermek a délutáni gyermekalkalomra a délelőtt megkapott cipősdobozban lapuló új kabátjában jött el. Kell ennél szebb karácsony?

Harc a hajléktalansággal – és az élősködőkkel

Ottthon nélkül az utcán élni óriási krízis, hajléktalanokat befogadni, minden nap ebédet biztosítani számukra pedig óriási kihívás. A budapesti Misszió Alapítvány évek óta ezzel foglalkozik, s mintha a feladat nagysága önmagában nem lenne elég, az elmúlt időszakban komoly nehézségeik támadtak. Rajtuk segítettünk.

Ma már csak a nyomai látszanak a támadásnak: a hajléktalanoknak otthont adó szobákba ugyanis tömegesen befészkeltek magukat a poloskák. Az invázió súlyos és fájdalmas volt. Az egyik hajléktalan arról panaszkodott, hogy csupán ő maga egyetlen éjszaka alatt mintegy kétszáz rovarot pusztított el. A poloska szinte kiírthatatlan, ráadásul csípése fájdalmas, nehezen elviselhető. Az élősködők támadásának köszönhetően többen bőrgyógyászhoz mentek, mivel a testükön található sebek ápolásra szorultak. Az egyetlen megoldásnak ebben a helyzetben az látszott, ha a matracokat és a fertőzött holmik egy részét elégetik, a ház bizonyos szobáit újravakolják, így szabadulva meg a kártevőktől.

Amikor meglátogattuk a Misszió Alapítványt, és matracokat, ágyneműt, használt ruhaneműt vittünk nekik, éppen a helyreál-

ítási folyamatba csöppentünk bele. Az épületkomplexumban összesen hatvan hajléktalan kaphat kényelmes fekhelyet. A misszió vezetői semmiféle etnikai, vallási vagy más különbséget nem tesznek a jelentkezők között, hanem mindenkit szívesen látnak, „aki nem balhész”.

Talán van még remény...

Így került a szálló állandó vendégei közé Aladár is, aki korábban éjszakáit egy padon töltve, az

utcán tengődött. Aladár, aki elveszítette egyik lábát, egy leharcolt tolokocsit használt, melynek kerekeiről már a gumi is lefoszlott. Neki egy jó állapotú tolokocsit adott ajándékba a Kelet-Európa Misszió, ami remélhetőleg jelentősen megkönnyíti mindennapjait.

A hajléktalanszállón a mindennapok egyfajta rutin szerint zajlanak. A reggeli felkelést rendrakás követi. Az ebéd megfőzése és szétosztása mellé azonban új lehetőség is került a szálló programkínálatába: a közelmúltban ugyanis elkészült egy külön szoba, melyet az intézmény keresztény vezetői az imádkozásnak és a Biblia tanulmányozásának szenteltek. Az általuk csak imaszobának nevezett helyiségben egy lelkes, idős munkatárs, Laci bácsi hetente egyszer bibliaórát szervez. Laci bácsi azt mondja, a hajléktalanok között „sokan visszafordult emberek”, akik gondolkodásmódjukban ugyanannyira változásra szorulnak, mint életkörülményeikben. Az előbbi elősegítendő minden héten hallhatják Isten Igéjét és imádkozhatnak is. Az imaszoba ugyan nincs mindig tele, de már vannak olyan hajléktalanok, akik rendszeresen résztvevői az alkalmaknak. A poloskák elleni küzdelem tehát lezárult – a lelkekért zajló harc azonban folytatódik!

„Együtt lenne jó meghalni”

A szívbeteg édesanya egyedül él halmozottan fogyatékos lányával, aki betegsége miatt nem tud lábra állni, nem beszél és a kezeit sem tudja jól használni. Mintha mindez nem lenne elég, az egyébként is rossz körülmények tovább nehezdedek: a téli hidegben a tűzifa is fogyóban volt. És akkor a sötétben, és hidegben beragyogott egy kis fény...

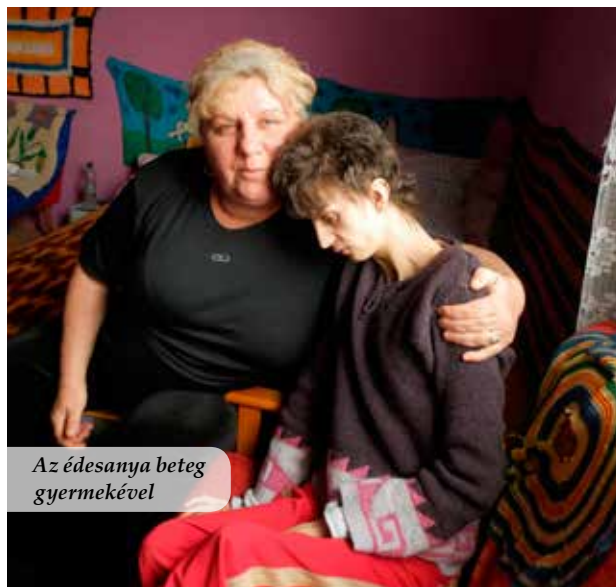
Dél-Magyarországon járunk, itt él a fent említett anyuka és fogyatékos gyermeke. Nem egyszerű betegségről van szó: a súlyos fogyatékoságnak súlyos következményei vannak. Az édesanya elmondása szerint lánya saját magára is veszélyt jelent, amikor dühkitörései során önmaga ellen fordul. A gyermek egyetlen szórakozása, hogy egy fotelben ülve meséket néz a televízióban. Nem meglepő, hogy a család helyzete kilátástalannak tűnik. Az édesanya úgy véli, talán az volna a legjobb, ha ő és gyermeke egyszerre halnának meg. A brutális gondolat háttérben az a félelem áll, hogy a gyermek

a szívbeteg anyuka elhalálozása esetén magára maradhat. Mi lesz akkor veled? Ki fog gondoskodni róla?

A családot munkatársunk évek óta látogatja. Eddigi beszélgetéseik során az anyuka azt mondogatta, a „maga módján hisz” Istenben. Az utóbbi időben azonban

valami megváltozott benne. Önmagától, külső készítés nélkül elkezdett komolyan imádkozni. Észrevette ugyanis, hogy az ima után hamarosan változások történnek az életkörülményeiben: valamikor éppen a legjobb pillanatban érkezik a tűzifa, máskor a kiszakadt bejárati ajtót jön megjavítani valaki. Ami még ennél is lényegesebb, hogy az eddig jelentkező dührohamok, melyek korábban gyötörték a gyermeket,

mára teljesen megszűntek. „Hála Istennek, egy nagyon mély beszélgetésem is volt az édesanyával! A beszélgetés után imádkoztunk, és egy olyan békesség járt át mindkettőnkre, amit már régen tapasztaltam” - mesélte a történeteket munkatársunk, aki meg van győződve arról, nem véletlenül alakulnak pozitívan az események, hanem Isten kezében tartja a nehézségekkel küzdő család sorsát. Ebben mi is biztosak vagyunk...

Az édesanya beteg gyermekével

